

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 13ΗΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1972

ΔΙΑΔΟΧΗ ΤΗΣ ΠΡΟΕΔΡΙΑΣ

ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΠΕΡΧΟΜΕΝΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ Κ. ΣΠΥΡ. ΜΑΡΙΝΑΤΟΥ

Ἀναλαβὼν πρὸ ἔτους τὴν προεδρίαν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν χαίρω ἰδιαιτέρως, διότι σήμερον παραδίδω ταύτην εἰς πολλῶν κάρρωνα συνάδελφον. Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη Ἀκαδημία, ἀποστολὴν ἔχει νὰ θεραπεύῃ ἐξ ἴσου, καὶ τὸ Παρελθὸν καὶ τὸ Παρόν.

Εἰς τὸ πρῶτον ζήτημα ἔπραξα καὶ ἐγὼ *ex officio* τὸ κατὰ δύναμιν, ὁμιλήσας καὶ δράσας ἐν ὀνόματι καὶ πέντε καὶ εἴκοσι πέντε καὶ τριάκοντα πέντε αἰώνων.

Τὴν θεραπείαν ὅμως τοῦ Παρόντος εἶναι βέβαιον ὅτι θέλει δυνηθῆ νὰ γονιμοποιήσῃ κατὰ τρόπον δραστικὸν ὁ νέος Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας, διακεκριμένος νομικός, ἐρευνητὴς κοινωνικῶν καταστάσεων, ἐρμηνευτὴς πνευματικῶν ἐξελίξεων. Ἐπὶ πλέον διαθέτει σημαντικὴν ἀτομικὴν γνῶσιν τῆς ζωῆς, διότι μετέσχεν ἐνεργῶς τῶν ἐν ἐξελίξει κοινωνικῶν φαινομένων, τῆς πανεπιστημιακῆς δράσεως καὶ τοῦ δημοσίου βίου, ὅστις προσδίδει τὴν πείραν τοῦ κυβερνᾶν καὶ κυβερνᾶσθαι.

Ἐῶχομαι, Κύριε Συνάδελφε, ὅπως ἐπ' ἀγαθῶ τῆς Ἀκαδημίας ἀποβῆτε ὁ εὐτυχὴς χειριστὴς τῶν δυσκόλων προβλημάτων τοῦ Ἰδρύματος τούτου.

Ἦντος, ἐξ ὅσων ζητημάτων ἐτόνισα ἢ ἐπηγγέλθην κατὰ τὴν περυσινήν Συνεδρίαν τὴν προκάτοχον τῆς σημερινῆς, ὀλίγα μόνον ἐπετελέσθησαν. Τὰ ὑπόλοιπα σοβοῦν καὶ ἀνησχοῦν.

Ἐωρτάσαμεν βεβαίως τὴν ἑκατοστὴν καὶ πεντηκοστὴν ἐπέτειον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, συστάντος ἤδη καὶ συνεχισθησομένου ἔργου ἀξιολόγου.

Προηγάγομεν τὸ ζήτημα λειτουργίας τοῦ Γραφείου τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τῶν Κανονισμῶν τῆς Ἀκαδημίας, πρὸς ρυθμιστικὴν ἐπέμβασιν εἰς τὰ τῶν νεολογισμῶν, τῶν ξενισμῶν καὶ τῆς ἀλογίστου χρησιμοποίησεως ξενογλώσσων ἐπιγραφῶν. Ἐῶχομαι, ὅπως ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν καὶ ὑπὸ τὸ νέον αὐτῆς Προεδρεῖον

συνέχιση τὰς προσπάθειάς αὐτῆς περὶ τὸ μέγα τοῦτο καὶ Ἐθνικὸν ζήτημα. Τὸ πρῶγμα καταστῆ ἔτι σπουδαιότερον, διότι, ὡς ἐκ τοῦ καθημερινοῦ Τύπου μαθητόμενον, ἐπίκειται καὶ κυβερνητικὴ δραστηριότης περὶ τὸ ρυθμιστικὸν ζήτημα τῆς Γλώσσης. Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν δικαιούται καὶ ἔχει καθῆκον νὰ ἐκδηλώσῃ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ νὰ παράσχῃ τὴν βοήθειαν αὐτῆς κατὰ τὸν προσφορώτερον δυνατὸν τρόπον.

Προήχθη σημαντικῶς καὶ ἕτερον σπουδαῖον ζήτημα, διότι ἔχει καὶ κοινωνικὴν σημασίαν, λέγω τὸ ζήτημα τῆς Ἀκαδημίας Πλάτωνος καὶ τῆς συνοικίας Κολωνοῦ. Ἴσως δὲν θὰ εἶναι πλέον δυνατὸν εἰς τὸ μέλλον νὰ συμπέσωσιν εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον αἱ ιδιότητες τοῦ Προέδρου τῆς Ἀκαδημίας καὶ τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας. Διὰ τοῦ τοπογραφικοῦ συνεργείου τῆς τελευταίας ταύτης ἐξετελέσαμεν τὸ κτηματολόγιον τῆς συνοικίας Κολωνοῦ, ἐξηκριβώθησαν τὰ ἀπαλλοτριωθέντα ἐπίμαχα οἰκόπεδα καὶ ἐγένοντο αἱ σχετικαὶ προτάσεις πρὸς τὴν Σύγκλητον τῆς Ἀκαδημίας.

Δυστυχῶς, ἡ ἀπόφασις τῆς Συγκλήτου δὲν βοηθεῖ εἰς τὴν ὀριστικὴν λύσιν τοῦ προβλήματος. Λόγω δυσχερειῶν προκυπτουσῶν ἐκ τῶν ὅρων τῆς διαθήκης τοῦ αἰμνήστου Ἀριστόφρονος, ἡ Σύγκλητος τῆς Ἀκαδημίας ἀπεφάσισε νὰ παραχωρήσῃ μόνον νομὴν καὶ κατοχὴν, οὐχὶ πλήρη κυριότητα τῶν ἀπαλλοτριωθέντων, σκαφέντων ἢ ἀσκάφων οἰκοπέδων, εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ὑπηρεσίαν.

Τὸ Ἀρχαιολογικὸν Συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῇ βάσει μόνων τῶν τίτλων τούτων δὲν δύναται νὰ προβῇ εἰς λήψιν ἀποτελεσματικῶν μέτρων, ἀπεφάνθη ὅτι δὲν εἶναι λυσιτελὲς νὰ δεχθῇ τὴν παραχώρησιν. Τοῦτο ἴσως πρόκειται νὰ συσσωρευθῇ καὶ νέας δυσκολίας, διότι καὶ οἱ κάτοικοι, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι παράγοντες, ἐπεμβαίνοντες παρὰ ταῖς δημοσίαις Ἀρχαῖς, δημιουργοῦσιν ἀτμόσφαιραν ἐντονωτάτης δυσφορίας.

Θὰ παρεκάλουν, ὅπως καὶ ἡ νέα Σύγκλητος τῆς Ἀκαδημίας καταβάλλῃ προσπάθειαν πρὸς τελικὴν διευθέτησιν τοῦ μεγάλου τούτου ζητήματος. Ἐχει ἀποβῆ ὀξύτατον καὶ δὲν θὰ ἦτο φρόνιμον ἔργον νὰ χρονίσῃ περισσότερον.

Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐκτείνω τὸν λόγον ἐπὶ ἄλλων ζητημάτων, περὶ τῶν ὁποίων κατ' ἔθος γίνεται ἤδη ὁ προσήκων λόγος κατὰ τὴν ἔτησίαν λογοδοσίαν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἀκαδημίας. Ἐν μόνον, ἴσως τὸ μέγιστον πάντων ζήτημα, πρέπει, παραδίδων τὸ ἀξίωμα τοῦ Προέδρου, νὰ τονίσω ἐκ νέου. Τοῦτο εἶναι ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 1362/71 ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, καθ' ἣν τὸ περὶ Ἀκαδημίας Διάταγμα τοῦ 1932 ἐχαρακτηρίσθη ὡς πάσχον ἐκ τυπικῆς ἀκυρότητος.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς προεδρίας μου δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀποσείσω τὸ αἰσθημα καταθλίψεως ἐκ τῆς γεννηθείσης ἀβεβαιότητος. Ἰδιαίτατα μὲ κατεπίεζε

τὸ συναίσθημα τοῦτο, ὡς ἄκις ἐπρόκειτο περὶ ὠρισμένων καθηκόντων ἀπορρεόντων ἐκ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ λειτουργήματος. Ἐὐχάριστος εἶναι ἡ διαπίστωσις, ὅτι οὐδεὶς καὶ οὐδὲν ὄχλησε τὴν Ἐκκλησίαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων αὐτῆς. Δὲν ἠτύχησα βεβαίως, οὐδὲ τοῦτο εἶναι εὐκολόν, νὰ ἴδω ἐπιλυόμενα πάντα τὰ ἐκκρεμῆ ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐὐχομαι, ὅπως ὁ διάδοχός μου καὶ τὸ παρὸν ἔτος ἀποβῶσιν εὐτυχέστερα εἰς πᾶν ζήτημα μέλλον νὰ προαγάγῃ τὰς δραστηριότητας τοῦ ἀνωτάτου Πνευματικοῦ Ἰδρύματος τῆς Χώρας.

ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΝΤΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

κ. ΓΡΗΓ. ΚΑΣΙΜΑΤΗ

Ἐπιλαμβάνων σήμερον ἐπίσημως τὴν Προεδρίαν τῆς Ἐκκλησίας Ἀθηνῶν διὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος 1972, πρῶτιστον πάντων καθηκόντων ἐπιτελῶ, εὐχαριστῶ τοὺς ἀξιολύτους ἀλλὰ καὶ ἀγαπητοὺς συναδέλφους πρὸ μου ἀνέθεσαν τὸ λειτουργήμα τοῦτο, διὰ τῆς ἐκλογῆς μου ὡς Ἀντιπροέδρου κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ὀλομελείας τοῦ Σώματος τὴν 15ην Δεκεμβρίου 1970. Δὲν παριστάμην, ὡς ἴσως ἐνθυμείσθε, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς μου καὶ διὰ τοῦτο δὲν μου εἶχε μέχρι σήμερον δοθῆ ἡ εὐκαιρία τῆς ἐκφράσεως τῶν ἐνδεδειγμένων εὐχαριστιῶν διὰ τὴν προσγενομένην τιμὴν.

Ἐὐχαριστῶ ἐπίσης θερμῶς τὸν προκατόχόν μου Πρόεδρον διὰ τὸ 1971 ἀγαπητὸν συνάδελφον κ. Μαρινᾶτον διὰ τοὺς φιλόφρονες λόγους του.

Ὁ κ. Μαρινᾶτος, ἐπιστήμων διεθνοῦς ἀκτινοβολίας καὶ ἀναγνωρίσεως ἐτίμησε τὴν προεδρίαν τῆς Ἐκκλησίας, παραδίδων δὲ σήμερον εἰς ἐμὲ ταύτην καθιστᾶ ἔτι μεγαλυτέραν τὴν προσγενομένην μοι τιμὴν.

Ἄλλ' ἂν ἡ τιμὴ εἶναι μεγάλη, τὸ λειτουργήμα εἶναι βαρὺ. Εἶναι διακονία εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Ἀνωτάτου Πνευματικοῦ Ἰδρύματος τῆς Πατρίδος. Καὶ σοφώτατα ὁ νομοθέτης κατέστησε καὶ διὰ τοῦτον τὸν λόγον ἐνιαύσιον τὴν διάρκειάν του. Βεβαίως ὑπάρχει καὶ ὁ ἐπίσης σοβαρός, σοβαρώτερος μάλιστα ἴσως, λόγος τῆς ἀνάγκης τῆς ἐναλλαγῆς τῶν φορέων τῶν λειτουργημάτων, ἰδίως εἰς τὴν χώραν εἰς τὴν ὁποίαν κυριαρχεῖ — καὶ ὀρθῶς — καὶ πρέπει νὰ κυριαρχῇ, καὶ ἡ πίστις εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ μηνύματος τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας καὶ τὸ δίδαγμα πρὸς μᾶς κατέλιπον, καὶ ὁ Ἰσοκράτης μὲ τὸν Παναγηρικὸν του αἶνον καὶ ὁ Περικλῆς μὲ τὸν Ἐπιτάφιόν του διὰ τὸ φεγγαβόλημα τοῦ παραδείγματός της. Εἰς ἄλλας Ἐκκλησίας ὑπάρχουν θέσεις ἰσοβίων ὀργάνων. Τοῦτο συμβαίνει εἰς τὰς Ἐκκλησίας αὐτοκρατορικῆς καταγωγῆς. Εἰς τὴν ἰδικήν μας Ἐκκλησίαν, δὲν ὑπάρχουν. Ὁ ὅτι εἶναι πρὸς εὐχὴ νὰ ὑπάρχουν. Διότι ἡ Ἐκκλησία Ἀθηνῶν ἔχει δημοκρατικὴν τὴν προέ-